

GENERÁLKA

Vánoční služba pro děti

Všechny velké děti jsou ve vestibulu, oblečené do zimních bund a v čepicích, v sálu i vestibulu je tma, malé děti hlídají učitelky z malé besídky vepředu, jedna teta z malé besídky sedí s Bohunkou a Bětuškou v první lavici (kvůli nápovědě)

Hudba

Sára: Ty jo, je zamčeno... (cinkání klíčů) Kde jenom mám ten správný klíč? Jo, to je on...

Zarachotí klíč a Sára otevře dveře do sálu a vejde dovnitř. Jde k vypínačům světel..

Sára: Fuj, to je venku zima. To je ještě horší než na Sibiři! (rozsvítí dvě světla nad stupínkem a rozhlédne se po sálu) Ty jo. To je hrozný, když je tenhle sál úplně prázdný. Nikde nikdo. A takový strašidelný ticho je tady. Brrrr. (otřese se a jde uličkou podle dveří ke stupínku) Zítra tady bude hlava na hlavě. (prohlíží si řady lavic) Ty prázdné lavice mě úplně děsí. Kdyby tady alespoň někdo byl. (svlékne si bundu a pověsí ji na věšák u stromečku).

Sára si připravuje noty u klavíru, otevírá klavír, dívá se do not..

Sára (rozhlédne se po sále): Když tady ještě nikdo není, tak bych si mohla vyzkoušet tu písničku...

*Sára zpívá a capella **Jdu klanět se ti k jeslím sám***

Sára: No ten prázdný sál je hrozný. Až tady bude plno lidí, tak to bude znít úplně jinak... (rovná si noty)

Hudba

Miška monolog: Milí posluchači. Dnes vám chceme vyprávět příběh, díky kterému budete moct nahlédnout do života naší nedělní besídky. A budete s námi prožívat naši přípravu na službu o Vánocích. Budete se moct přesvědčit, jestli opravdu všichni důvěřujeme Pánu Bohu. Tak, jak se to učíme každou neděli v naší nedělní besídce. Jestli Pánu Bohu důvěřujeme tak, jak Mu důvěřovali Josef s Marií tenkrát na cestě do Betléma.

Krátká hudba

Ale začněme od začátku. Do naší nedělní besídky chodím moc ráda a moc se mi tam líbí. A mám radost, když spolu sloužíme Pánu Ježíši při různých programech s nedělní besídkou. A víte, co mám ještě ráda? To asi neuhodnete. No přece Vánoce!

Sára vstane a rozsvítí stromeček a přikrývá dárky pod stromečkem

Lukáš: Jo, Vánoce.... Ty mám taky moc rád! To je nejkrásnější doba v roce.

Miška monolog: A to jste asi vůbec nevěděli, ale my se na Vánoce připravujeme už od září! To nejprve Štěpa s Eliškou a Sárou dají hlavy dohromady, a pořád nás napínají a mají samé tajnosti. A říkají nám, abychom se za to modlili, aby to Pán Bůh požehnal. My jsme vždycky zvědavé, co to nakonec vymyslí.

Lukáš monolog: A na začátku listopadu konečně dostaneme náš vánoční program. A pak už jenom cvičíme, cvičíme a cvičíme. Chceme, aby se to všem líbilo – a nejvíce Pánu Bohu. Tak uteče listopad a půlka prosince a všichni nedočkavě vyhlížíme DEN Dé.

Miška monolog: Ale nemyslete si. DEN Dé, to ještě není Štědrý den, na který se všichni tak těšíme. Je to ten den před ním. A víte proč? Před Štědrým dnem je totiž Generálka. A to opravdu není žádná legrace. GE-NE-RÁL-KA, to dá rozum, že to je generální zkouška našeho vánočního programu.

Sára připravuje stojany s mikrofony

Lukáš monolog: A GENERÁLKU máme zrovna dnes. Dneska je ten Den! Dnes se ukáže, jak jsme se na Vánoce připravili a jestli všechno dobře umíme. Jsme celý týden před Generálkou jako na trní. Jak to dopadne? Snad se to všechno zvládne.

Sára si mezitím vydává z tašky všechny písničky a nějaké potřeby, napije se čaje

Miška monolog: Ale dnes to tak vůbec nevypadá. Vlastně to začalo už včera odpoledne... Najednou se zatáhlo nebe, uhodil mráz a z mraků se začal sypat hustý sníh. Padal až do večera a vlastně i celou noc. Když se Sára dnes ráno probudila a podívala se z okna, tak se vyděsila. Zahrádka pryč. Kurník pryč. A všude jen bílý sníh. Tolik sněhu v životě neviděla. Vůbec nevěděla, jak se dostane na Generálku.

Lukáš monolog: Ještě že má dnes její taťka službu a vzal ji do shromáždění sněžným pluhem... Jinak by se na dnešní Generálku vůbec nedostala...

Sára (jde prostřední uličkou a rozhlíží se po sálu): Kdyby tady alespoň někdo byl. A to Pavel sliboval, že tady bude už v půl třetí. *(každou chvíli se netrpělivě dívá na hodinky, otočí se a jde zpátky ke klavíru)* Přijde vůbec někdo? Štěpa tu není, ani Eliška. A co děti? Kde jsou? A co je s tím Štěpou? Ten je tady vždycky první. Kde je? Zavolám mu. *(Pak vezme telefon a volá Štěpovi, vytočí číslo, ozve se vyzvánění, nikdo to nebere)* Ach jo, asi má tiché vyzvánění. Snad už je na cestě sem..

Otevřou se dveře a vejde Lukáš s Frantíkem a se sáňkami, svlékají si bundy a čepice a dávají na věšák u stromečku

Lukáš: Ahoj Sáro! To bylo hustý!

Frantík: Jeli jsme jak namydlený!

Sára: Ahoj kluci. Co ty sáňky? Taťka vás nepřivezl autem?

Lukáš: Kdepak! Auto je zasypané sněhem. A to bude trvat ještě hodinu, než ho táta vyhrabe. Popadli jsme sáňky a už to jelo. Za chvíli jsme to sjeli až sem.

Frantík: Jeli jsme i na červenou!

Sára: Teda kluci! To se nedělá!

Lukáš: Já vím. Ale nikde nikdo nebyl. Ani jedno auto. Všechny jsou zasypaný. Jen jsme viděli sněžný pluh, byl u nemocnice. Tvůj taťka nám zamával, a že prej si máme dát bacha.

Sára (usměje se): No jo, taťka. Ten bude dnes jezdit až do večera. Víte co, kluci? Když jsme tu sami, tak si něco zkusíme. Lukáši, přečti ty verše z proroctví.

Lukáš (čte): Izaiáš 7:14 "Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazúve jméno jeho Immanuel." Izaiáš 9:6: "Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje."

Sára: Dobře to umíš, Lukáši. Jen prosím tě, dělej pomlky mezi těmi verši. Víš, řekni třeba: „a nazúve jméno Jeho Immanuel“ a teď počítej do tří a pak pokračuj dál: Izaiáš 7:14 „Nebo dítě narodilo se nám...“. Zkus to ještě jednou. Stačí jenom to, co jsem ti řekla.

Lukáš: „a nazúve jméno Jeho Immanuel“ Jedna, dva, tři..

Sára: Ale Lukáši! *Nedělej* si z toho legraci! Počítej v duchu! Zkus to ještě jednou.

Lukáš: „a nazúve jméno Jeho Immanuel“ (počítá v duchu a ukazuje na prstech: *Jedna, dva, tři*) Izaiáš 7:14 „Nebo dítě narodilo se nám...“.

Sára: No vidíš! To je ono. Nezapomeň na to.

Frantík: Proč nazúve? Jméno se nazouvá? To jako že si obuje jeho jméno?

Sára: Ne Frantíku, nazúve je staré slovo a znamená to, že ho pojmenuje. To je citát ze staré Bible kralické... *(podívá se na hodinky)* Kde ten Štěpa je? Počkejte, kluci, já mu zavolám... *(vytočí telefon, ozve se vyzvánění, nikdo to nebere)*. To je divný. Proč to nebere? To je divný..

Mezitím přichází Simonka s velkým batohem, svléká si bundu a čepici a pověsí si ji na ramínko věšáku

Simonka: Ahoj Sáro!

Sára: Jé, ahoj Simonko! To je dobře, že jsi tady. Jak ses sem dostala?

Simonka: Tatínek šel do práce, tak jsem šla s ním.

Sára: Ty jsi šla v tom hlubokým sněhu?

Simonka: No, taťka mě nesl na ramenou. Ty závěje jsou opravdu strašně moc veliké. Já bych se v nich úplně zahrabala.

Sára: Ty jo, tak to je taťka fakt dobrej! Že tě unesl. Takovou dálku!

Simonka: Šli jsme skoro celou hodinu a dvakrát jsme při tom zapadli. A viděli jsme daleko před námi Lukáše s Frantíkem, jak jeli na sáňkách na červenou! Bála jsem se, aby je něco nezajelo. Ale naštěstí nic nejelo. Celou dobu nejelo vůbec žádné auto. Jen jsme v dálce viděli nákladák, co hrne sníh. Ale jel na druhou stranu.

Sára: To byl taťka se sněžným pluhem. Má teď práce nad hlavu. A na co táhneš ten těžký batoh?

Simonka: Mám tady jídlo na dva dny. Taťka měl strach, kdybychom tady museli přespát. Ten sníh pořád padá a padá... Tak mi nabalil samé dobroty. Mám tady bramborový salát, řízek a vánoční cukroví... *(vytahuje z batohu a ukazuje dózy s jídlem, Lukášek s Frantíkem se na ně hned vrhají, otevírají je a jí cukroví...)*

Sára: To snad ne, nestraš, Simonko. Já bych chtěla dnes spát doma. Víš co, pojd' sem na stupínek a zkusíš si tu svoji písničku... Ještě zavolám Štěpovi.. *(vezme telefon a volá Štěpovi, vytočí číslo, ozve se vyzvánění, nikdo to nebere)* To je divný. Co se to děje? Že by se u Štěpy zachumelili? Tak pojd', Simonko, nejdřív řekni svoji básničku...

Simonka:

V hlubokém tichu noční chvíle
Na nebi hvězda zářivá,
Přes lány třpytné, sněhobílé,
Hlas zvonů zdáli zaznívá.

To zvonů znění
Jak libé pění
Zvěstuje v jesličkách
Dítka zrození.

Tichounce láska kráčí krajem
Přes chladné sněhu závěje,
Zem Boží celá zdá se rájem
A v srdcích klíčí naděje.

Tvá Láska Pane,
Ať v srdcích plane,
Ať Láskou hoří
Tvé moci se koří.

Sára: No to se jí naučila moc krásně, Simonko. A teď zkus ještě zazpívat tu písničku...

Simonka zpívá první sloku písničky, Lukáš a Frantík mlsají cukroví

Sára: Je to krásné, Simonko. Jen si dej pozor na ty nástupy. A snaž se dobře vyslovovat, aby ti babičky dobře rozuměly. *(rozhlédne se do sálu)* Už nikdo další nepřišel? Co budeme dělat? Kdyby tady byla Anetka, ta by nám se zpěvem pomohla. Zkusím zavolat taťkovi... *(vytočí telefon, ozve se vyzvánění)* Radši si to ztlumím. *(ťukne prstem na displej)* Ahoj tati... Jo, to jsem zase já. Co potřebuju? No, nemohl by ses stavit v Hájích u Anetky? Jestli by nám pomohla se zpěvem? A mohl bys cestou vzít i Pavlítku ... Ale jasně, že vím, že nejsi taxík, tati. ... Ano, máš hodně práce, protože je kalamita, to já přece

vím ... Taťko. Tatínku. *Prosím*. Máme generálku na Vánoce a děti tady nejsou. Potřebujeme zkoušet. (*pomlka*) - Udělám ti večer palačinky. ... Jo? Tak tam teda zajedeš? Tak ti moc děkuju, tati!

Mezitím přicházejí Miška s Kubíkem, nesou lyže a hůlky, svlékají si bundy a čepice a pověsí si je na ramínka věšáku

Sára (se na ně otočí s mobilem ještě na uchu): Ahó! Miško a Kubíku, to jsem ráda, že jste už tady! A dokonce nejste ani poslední. Vy jste přijeli na lyžích?

Miška: Jo, na lyžích. Měli jsme je dostat zítra pod stromeček. Ale uprosili jsme maminku. Ta by auto vůbec neodhrabala. A tatínek je v práci.

Kubík: Na lyžích nám to jelo jak po másle, protože nám je maminka namazala.

Miška: Ale ne máslem, voskem na lyže! A ten sníh je krásný, suchý, vůbec nelepí. Taťka by řekl, že je to prašan. Ale já se v tom nevyznám.

Kubík: Nedá se s ním koulovat ani postavit sněhuláka.

Sára: Sněhuláka postavíme zítra. Teď máme Generálku. Tak si stoupněte a stupínek. Lukáši a Frantíku, přestaňte mlsat to cukroví a pojdte všichni sem. Zazpíváme si koledu. A Kubíku, řekni nejdřív tu svoji básničku. A děti, pak hned začneme zpívat.

Kubík:

Vítáme vás, naši milí,
Dnes, tohoto večera,
Že jste rádi zase přišli,
Tam, kde světel nádhera.

Je to slavná vánoc chvíle,
Pokud někdo nevíte,
Budeme se snažit čile,
Ať se s námi těšíte.

Děti zpívají koledu, ale po prvním verši nedozpívají

Sára: Děti, to stačí. (*chytí se za hlavu*) Já už nemůžu. Nemůžu se soustředit. Bojím se, kde jsou ostatní. Tohle není žádná Generálka. Nic se nám nedaří. A Štěpa tady není! (*vezme telefon, volá, telefon vyzvání, nikdo ho nebere*) Zase to nebere. A kde je Eliška? Ach jo! Děti, ještě si něco vyzkoušíme. (*otočí se na Frantíka*) Frantíku, řekni nám svoji básničku.

Frantík:

Radujte se, veselte se,
Narodil se Kristus Pán.
Vykupitel světa sám.

Radujme se, veselme se,
Z výšin že se snížil k nám,
Aby nebe získal nám.

Sára: Krásně to umíš Frantíku.

Mezitím přicházejí Anetka s Pavlínkou, nesou velkou termosku s čajem a kelímky, svlékají si bundy a čepice a pověsí si je na ramínka věšáku. Děti se nahnou kolem nich a Anetka každému rozdává kelímek s čajem.

Anetka: Ahoj! Pojdte se napít. Máme pro vás teplý čaj s citrónem od babičky. Moc vás pozdravuje a modlí se za nás, abychom tu Generálku zvládli.

Všichni: Ahoj! Děkujeme!

Sára: Zkusím ještě zavolat tatkoví (*vytočí telefon, ozve se vyzvánění*) Tati, moc ti děkuju. Anetka s Pavlínkou jsou už tady. A nezajel bys ještě na Zlaťák pro Štěpánku a Karolínku? A ještě pro Danielku? Tam budou asi závěje na dva metry. ... Jo? Jsi zlatej táta. Děkuju. A těš se na ty palačinky!

Sára (obrátil se na děti): Děti, je nás na zpívání pořád ještě moc málo...

(Mezitím příběhne Eliška, svléká si bundu a pověsí si ji na ramínko věšáku)

Sára: Jé, Eliško! (*vyskočí a běží k Elišce, spolu se obejmou*) Eliško, já jsem tak ráda, že jsi tady! (*odmíčí se*)

Eliška: Promiň Sáro. Já se moc omlouvám, že jdu pozdě. Nešlo nám nastartovat auto. A tatka se k němu prohrabával dvacet minut. Ale nevzdal to. On je tahoun.

Sára: Vy jste jeli autem? Auta dnes vůbec nejezdí. Jen můj tatka se sněžným pluhem.

Eliška: Ale ne, nešlo nastartovat. Ale jel kolem právě tvůj tatka s pluhem, a když viděl to naše trápení, tak mě vzal do kabiny. Je tak hodný! Říkal, že od rána nedělá nic jiného, než že sváží celou besídku na Generálku.

Sára: No, on jen tak bručí. Eliško, já jsem tak ráda, že jsi přišla! Já už fakt nemůžu. Všechno se pokazilo. Štěpa tady není.

Eliška: Co je s ním? Stalo se mu něco?

Sára: Nevím. Tolikrát jsem mu volala, ale nebere to.

Sára: A Pavel tady taky není. Nemáme techniku, světla, nic. A děti se scházejí tak pomalu. Celá Generálka je pokažená. To samy nezvládneme.

Eliška: Ano, samy to nezvládneme. Ale neboj, Sáro. Nejsme sami. Pán Bůh je s námi. S Ním tu Generálku určitě zvládneme. Pojď, budeme dělat všechno tak, jak na Generálce vždycky děláme. (*otočí se na děti a zatleská*) Děti, poďte rychle sem! Začíná nám Generálka! (*děti všeho nechají a shromáždí se kolem Elišky a Sáry*).

Eliška: Děti, vidíte, co se dnes děje. Tolik sněhu napadalo. Auta nejezdí. Štěpa tady není. Pája tady není. A přece nás Pán Bůh neopustil! Dostali jsme se sem a nikomu z nás se nic nestalo. Pán Bůh nás ochraňoval a přivedl nás až sem, na naši Generálku. On chce, abychom o Vánocích sloužili lidem i Jemu. A chce, abychom věděli, že to není proto, že jsme tak dobří a šikovní, že to sami dokážeme. Pán Bůh nám chce ukázat, že sami bez Něho nedokážeme nic. Bez Něho by ani dnešní Generálka nebyla. Ale nebojte, Generálka bude. Co by to bylo za Vánoce bez Generálky? A přijdou i ostatní, Štěpa, Pája, a všichni, co tady ještě nejsou. Poďte děti, pomodlíme se za naši vánoční službu. Poprosíme Pána Ježíše, aby byl s námi a aby nám pomohl. Abychom to dobře nacvičili. Ne kvůli nám, abychom se ukázali lidem, jak nám to dobře jde. Ale abychom lidem ukázali na Pána Ježíše a abychom jen Jeho oslavili. A poděkujme mu za to, že máme Vánoce a že se pro nás narodil Pán Ježíš. Tak se pomodlíme. Kdo chce, ať se pomodlí a já to potom ukončím.

(děti se spontánně modlí za Vánoce a za požehnání vánoční služby)

Eliška: Tak děti, a teď si stoupněte na stupínek (*roztřídí děti, kde mají stát*) a zaspíváme spolu písničku. Sáro, jakou jste ještě nezpívali?

Anetka (se hlásí a škemrá): Zaspíváme si „Jak jsi krásné neviňátko“? Prosím!! Prosím!!

Simonka: Jo! Jo! Tu mám nejradši! Prosím!!

Sára: Tak jo.

Eliška: Dobře, zaspíváme si ji. Ale ještě před ní nám řekne básničku Pavlínka.

Pavlínka:

Ježíš přišel na svět v zimě
Zkřehlá srdce rozehřát.
Vložit do nich slova símě
Vypěstovat v nich svůj sad.

Přišel na svět, když noc byla,
A hned všude světla dost,
Budí duši, aby žila,
A zář vrhá na tmy zlost.

Přišel, poslán láskou Boží,
S dobrou zprávou v pravý čas.
A když Království své množí,
Prosme, ať je také v nás.

(*Sára hraje, Eliška s dětmi zpívají, najednou se otevřou dveře a vchází Pavel s Dankem, nesou těžkou bednu*)

Všechny děti volají: Ahóóó! Pájo! (Eliška se Sárou mají velikou radost a mávají mu rukama)

Pavel: Já se omlouvám. Na tolik sněhu jsem potřeboval vyprošťovák! Ještě, že mi pomohl Danek. A sem jsme jeli s doprovodem a s majáčkem. Táta Sáro jel s pluhem celou cestu před náma! Jinak bysme zapadli. Ale nebojte! Hned to bude. Jen to s Danem zapojíme. Za chvílku vám pustím světla. (nesou bednu na balkón)

Sára: Jé to jsme rádi, že jste tu! Pavlíku, můžeš nám to prosím pustit?

Pavel (z balkónu): Hned to bude. Dane, jak to vypadá?

Danek: Pult už naskočil, ještě potřebujeme zapojit světla. Mám tam hodit štych na děti, nebo jako to máš ve scénáři?

Pavel: Světla už zvládnou. Mrkni se na ty mikrofony, hlavně aby byl zvuk.

Sára (radostně): Tak to jsem ráda! Ještě zkusím zavolat Štěpu. Tak nakonec budeme všichni. (vytáčí číslo, telefon mlčí a pak se ozve: "Ať děláme, co děláme, nemůžeme se s volaným účastníkem spojit, je nedostupný. Zkuste to prosím později") Už jsem z toho zoufalá. Generálka bez Štěpy, to nezvládneme.

Eliška: Ale Sáro. Pán Bůh má všechno ve svém plánu. Neboj se! Podívej se, tamhle přicházejí Štěpánka s Danielkou.

Štěpánka: Ahój. Představte si, že je celý Zlaťák pod sněhem! To byste museli vidět! Ale už jsme tady. Jeli jsme pluhem.

Danielka: To byla super jízda. To jsem ještě nezažila. Celou cestu jsem se držela dveří jako klíště. Bála jsem se, že skončíme ve škarpe! Klouzalo to jak na ledě. Sáro, tvůj taťka jel, co to dalo. Díky, žes ho poslala. Jinak bych se sem fakt nedostala.

Štěpánka: Já taky ne. Jsem tak ráda, že pro nás strejda přijel! Už jsme byly s maminkou celé zoufalé a nevěděly jsme, jak se na Generálku dostanu. A najednou někdo zvoní a on za dveřmi. To jsme měly radost! To určitě zařídil Pán Bůh.

Eliška: Ano Štěpánko, Pán Bůh má určitě všechno ve svých rukou. Všichni tomu věříme. A také jsme moc rádi, že jste tady. Tak sem rychle pojdte, začíná nám Generálka. Štěpánko, řekni teď tu svoji básničku a pak hned zpíváme písničku.

Štěpánka:

Zimní čas

*Když se k nám zima vrací zas
A celá obloha je šedá
Když sníh si až za komíny sedá
Nevěřil bys, že tento čas
Nám nejkrásnější nese den.
Tu nevadí nám zima, víchru sten,
O Vánocích každý jenom září,
Láskou a srdcem veselým!
Pán Bůh je s námi a zlý pryč.
V ten čas, ať štípe mráz do tváří,
Nebo jde bouře krajem setmělým,
Nikdo mi nemůže vzít radost mou.
Když krásné Vánoce už tu jsou.*

V reproduktorech se ozve vrrrrzzz, vrrrkk, prrrsk a za chvílku už hraje hudba. Děti začnou radostně zpívat. Uprostřed první sloky najednou vypne proud, světlo zhasne, hudba poklesne do pazvuku a je ticho a tma.

Eliška (volá na Pavla na balkón): Pájo? Co se stalo?

Pavel (z balkónu): Vypadl proud. Je kalamita. Napadlo hodně sněhu a někde to mohlo přetrhnout vedení. S tím nic neudělám. Musíme čekat, až ho nahodí.

Eliška šátrá na klavíru a najde zápalky. Škrtně a je trošku světla. Uvidí svíčku, tak ji zapálí.

Děti: Jééé!

Anetka: Svíčky!

Štěpánka: To je krásné!

Eliška (se svíčkou v ruce k dětem): Děti, pojdte si sednout sem, na stupínek. Počkáme, až nahodí proud. Už vás bolely nohy, vidíte?

Sára si sedne s Eliškou s nimi a začnou si povídat.

Eliška: Děti, Pán Bůh ví, proč se to stalo. On nás nikdy neopustí. On má svůj plán i s námi. Víte..., budu vám vyprávět o jednom Jeho plánu. On měl kdysi dávno jeden veliký a zvláštní plán...

Před mnoha lety žila dívka, která se jmenovala Marie. Jednoho dne se před ní objevil anděl a řekl jí, že bude mít miminko. Ale ne jen tak nějaké miminko. Marii se měl narodit Boží Syn. Marie tomu nechtěla věřit, protože Josef ještě nebyl její manžel. Ale nakonec té zprávě uvěřila. Pak jeden císař vyhlásil soupis lidu – to znamená, že všichni se měli jít zapsat do svého rodného města. Ví někdo, jak se ten císař jmenoval?

Anetka: Jmenoval se Augustus.

Eliška: Přesně tak, Anetko. A Josef šel s Marií do Betléma. Nebylo to vůbec lehké, děti. Dítě se mělo každým dnem narodit. A co se stalo, když konečně dorazili do Betléma?

Kubík: Chtěli si najít nějaký místo.

Eliška: Ano, Kubíku. Chtěli si najít místo, ve kterém by se mohlo dítě narodit. Ale co jim stalo?

Štěpánka: Všude už bylo obsazeno. Všechny hospody i hotely byly plné a nikde nebylo volné místo.

Eliška: Výborně, Štěpánko. Všude bylo obsazeno a oni neměli kde spát.

Frantík: Ale našli místo ve chlévě.

Eliška: To je pravda, Frantíku. Někjaký hodný hostinský jim ukázal svůj chlév a řekl jim, že už nic jiného nemá.

Simonka: A ve chlévě byla zvířata.

Eliška: Přesně, Simonko. Bylo tam hodně zvířat, děti! A co se v tom chlévě stalo?

Pavлінka: Narodil se tam Pán Ježíš.

Eliška: Dobře, Pavлінko. Pán Ježíš, ten Boží Syn, se narodil ve chlévě spolu se zvířaty. Ne v žádném království, ale ve stáji na slámě.

Miška: A pak uviděli pastýři na nebi velkou hvězdu. A objevili se před nimi anděl a říkali jim, že se v Betlémě na slámě narodil Pán Ježíš.

Lukáš: A pastýři byli z toho celí vyděšení, ale pak se vydali za Božím Synem.

Eliška: Správně, děti. Víte co? Zaspívejme si o tom písničku, tu *Za noci hluboké*, tu všichni dobře známe. Sára, začni...

(spolu s dětmi potichu zpívají Za noci hluboké, když spal kraj celý)

Eliška: Když přišli do toho chléva, poklonili se. Byla to krásná noc. Marie oblékla Ježíše do plenek, chovala a uspávala Ho. Také mu při tom zpívala ukolébavku.

(pomlka)

Pavлінka: A Sára? Eliško? Mohly byste nám zaspívat tu ukolébavku? Kterou zpívala Marie Pánu Ježíši?

Děti: Jó, jo!

Štěpánka: Prosím! Prosím!

Anetka (prosebně): Zaspívejte!

Sára: Tak tu ukolébavku, co zpívala Marie Pánu Ježíši v Betlémě, fakt neznáme. Ale když jste tak hodné a tak pěkně prosíte, tak dobře, jednu bychom mohli... Eliško, co kdybychom zazpívali Panenku?

Eliška: Panenku? Jo, tu jo, tu mám moc ráda. Tak začni..

Sára s Eliškou zpívají potichu Ej, panenka

Simonka: Jé! To bylo krásné! Jako v Betlémě...

Danielka: To muselo být super, když ti pastýři přišli do Betléma a viděli tam Pána Ježíše. To si vůbec nedokážu představit.

Anetka: Že jo? Taky bych tam chtěla přijít a poklonit se Mu.

Najednou se rozsvítí a Sára s Eliškou vyskočí..

Děti: Jééé!!!

Eliška: Máme světlo! Děti, vyskočte! Zítra tu máme Vánoce! Můžeme Pánu Ježíši udělat radost. A poklonit se mu, jako ti pastýři. Zazpíváme Mu a řekneme Mu verše a básničky!

(Děti vyskočí, všechny světla září, stromeček svítí)

Eliška: No vidíte, jak se krásně umíte seřadit! Tak, a teď projedeme celý program od začátku – *(najednou cinkne SMS zpráva, Eliška se zastaví a vytáhne z kapsy mobil)* Počkejte, děti, přišla mi zpráva. *(čte si text v mobilu a najednou se rozzáří)* Tak on nezapomněl!

Danielka: Co se děje? Co ti přišlo? *(děti běží k Elišce a shluknou se kolem ní)*

Eliška: (čte z mobilu) Ahoj Eliško a Sáro a všichni děti, které jste na zkoušce. Doufám, že jste všichni dorazili na naší Generálku v pořádku a že se Vám nic v tom sněhu nestalo. Já teď sedím doma a zoufale vyhlížím skrz zasněžená okna. Na dnešní Generálku jsem nemohl přijet, protože je u nás tak moc sněhu, že ani dveře otevřít nemůžu. Neměl jsem se jak na Generálku dostat. Dokonce jsem musel tuto zprávu posílat nejméně šestkrát, než se doručila. Je mi to moc líto, že s Vámi na Generálce nemůžu být. Ale myslím na Vás a modlím se za Vás k Pánu Bohu, abyste tu Generálku všichni zvládli a aby ji Bůh požehnal. On má svůj důvod, proč tam s Vámi nemohu být. Ale už se moc těším na zítřek, na Štědrý den, kdy uvidím, jak jste to nacvičili. Bude to velký a krásný den, protože si budeme i v našem programu připomínat, jak se Pán Ježíš narodil. A tak se za Vás modlím a vím, že to všechno s Boží pomocí zvládnete. Mějte se krásně a ať Vás Pán Bůh opatruje. Váš Štěpa.

Sára: (vyndá hned z kapsy mobil a pousměje se) A no jo! Mně ta zpráva přišla taky.

Danielka: Štěpa na nás nezapomněl!

Děti: Nene!

Eliška: Nezapomněl, děti! Tak pojďme cvičit písničky, aby z nás měl zítra radost. A hlavně aby měl radost Pán Bůh!

(Eliška se otočí, rozhlédne se a uvidí děti z malé besídky)

Eliška: Děti? Jak to, že jste tady?

Michálek: Přijeli jsme ve velikánském autě, co hrne sních.

Adámek: To bylo fakt dobrý! Seděli jsme nahoře v kabině!

Samík: Moc se nám to všem líbilo!

Karolínka: A ten pán z auta vzkazuje, že už se těší na palačinky!

Eliška: To je paráda, děti! Jsme moc rádi, že jste tady! Pojdte, děti, stoupněte si sem k nám na stupínek a rovnou nám řekněte své básničky.

Děti z Malé besídky říkají vánoční básničky

Písnička Veselé vánoční hody

Anetka: Lukáš, druhá kapitola: Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

Písnička Když na světě smutno bylo

Danielka: A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

Písnička Co to znamená

Štěpánka: A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Písnička Nesem vám noviny

Štěpánka: Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.

Písnička Narodil se Kristus Pán

Eliška: A tak bych vám všem chtěla popřát krásné Vánoce. Mějte na paměti, že se Pán Bůh o nás vždycky postará – jako tenkrát v Betlémě o Pána Ježíše a Josefa s Marií, tak i při této Generálce, abychom se mohli připravit na Vánoce. A i když se nám někdy zdá, že se nám nic nedaří a že se nám nic nepovede (jako při naší Generálce), Pán Bůh to má všechno ve svých rukou. Tak na to myslíme a očekáváme, co má pro nás Pán Bůh připravené.

Přicházejí mládežníci a přidávají se k dětem a zpívají s nimi

Směs koled

Všichni sejdou se stupínku dolů

*The
End*